Alim ölürse... Nureddin Yıldız 27 Temmuz 2010 Salı 21:34

"De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" [Zümer, 9]

Düşünebilenlere Allah'ın elçisi diyor ki

"Göklerde ve yerde bulunanlar, hatta suyun içindeki balıklar bile âlim kişiye Allah'tan mağfiret diler. Âlimin âbide karşı üstünlüğü, ayın diğer yıldızlara olan üstünlüğü gibidir. Şüphesiz ki âlimler, peygamberlerin varisleridirler. Peygamberler altın ve gümüşü miras bırakmazlar, sadece ilmi miras bırakırlar. O mirası alan kimse bol nasip ve kısmet almış olur." [Ebu Davud, Tirmizi, İbn Mace]

Peygambere varis olan âlim...

Sadece Allah'ın rızası peşindedir. Amelinde ihlâs sahibidir. Rızık endişesi taşımaz. Rızkın Allah'ın elinde olduğunu en iyi bilen ve O'na en iyi inanan odur. Gözü Allah'tan gelendedir.

Ecelin muayyen olduğunu, Allah dilemedikçe kimsenin kimseyi öldüremeyeceğini iyi bilir. Ölümden değil kötü akıbetten korkar. En büyük derdi dindir, müminlerdir. Bir mümine faydalı olmak için, bir sıkıntıyı gidermek için erir gider de ahlanıp vahlanmaz.

Akıl hocalığı değil örneklik ve önderlik yapar. Hep safın önündedir. Hem namazda hem cephede... Elinde imkân bulunanların önünde eğilmez, kapılarında görünmez.

İyiliği yayma kötülüğü engellemede yorulmaz, usanmaz. Birliğin sembolüdür. Sapmalara karşı uyanıktır. Kullara kulluktan, Allah'a kulluğa geçişin öncülerindendir.

Mazlumun yanında zalimin karşısında olmaktan çekinmez. İlmini Allah'ın bir emaneti olarak görür, bir başkasının da ilimle buluşması için gecesini gündüzüne katar. Kendi içinde de dengelidir. Bir yapıp bir yıkmaz. Boşluk bırakmaz. Sabır taşıdır. Sözü ile özü çelişmez.

Mütevazıdır.

Peygamber varisi olamayan âlim...

Stokçudur. Bildiğini şartlara ve çıkarlara göre kullanır. İlmi yaymak gibi bir derdi olmaz. İlmi sürekli satılıktır. Ne zaman Allah için öğretip konuşması gerekse hemen vakit sıkıntısı çeker, işleri yoğun olur. Zengin hayranıdır. Fakirleri meclisinden uzak tutar. Verecek sadakası yoktur. Biriktirir. Her ne bulursa biriktirir. Kalem, kitap, ev, dükkân, öğrenci (!)...

Siyasetçilerin peşinde olmayı övünç vesilesi görür. Kibirlidir, gösterişçidir. Kendisini över. Adından önce unvanlarını sayar döker. Diğer âlimleri tenkit eder. İlminin dorukta olduğunu hissettirir. Ama ilmi ile amel etmeyebilir. Sabah namazında mescitte görülmez, bundan da hayâ etmez. Ümmete acil gerekli konular yerine ihtilafı derinleştiren, yararı uzak konularla ilgilenir. Bildiğini söylemediği için kıyamet günü ağzına ateşten gem vurulacak olanlardandır.

Düşünebilenlere

Allah'ın elçisi diyor ki: "Allah Teâlâ ilmi, insanların hafızalarından silip unutturmak suretiyle değil, fakat âlimleri öldürüp ortadan kaldırmak suretiyle alır. Neticede ortada hiçbir âlim bırakmaz. İnsanlar bir kısım cahilleri kendilerine lider edinirler. Onlara birtakım meseleler sorulur; onlar da bilmedikleri halde fetva verirler. Neticede hem kendileri sapıklığa düşer, hem de insanları sapıttırırlar." [Buhari, Müslim, Tirmizi, İbn Mace]

Âlimlere bakışımız

Biz âlimlerimizi Allah için sever sayarız. Onlar peygamberlerin varisleridirler. Onları Allah sevdiğine ve yücelttiğine göre biz, imanımızdan kaynaklanan bir anlayışla önlerinde saygı ile dururuz. Onları hayatımızın bereketi görürüz. Varlıklarını Allah'ın bir lütfu olarak görür, en güzel şekilde onlardan istifade etmeye çalışırız. İlimlerinden yararlanmayı bir nevi cihad olarak görürüz. Dualarında hayır umarız.

Âlimleri yıpratmamaya gayret ederiz. Etlerini zehirli görür, asla gıybetlerini yapmayız. Bilhassa müminlerden olmayanların onlar hakkındaki ürettikleri sözleri, âlimlerimiz için asla doğru görmeyiz. Onların şahsiyetleri yıprandıkça dinimizin zarar göreceğini bilir, ona göre davranırız. Onlara hayır dua eder, aramızda bulunmaları için Rabb'imize yalvarırız. Sadece işimizi göreceğimiz zamanlarda değil, sürekli ziyaret eder, ümmet olarak yanlarında olduğumuzu hissettiririz. Ele güne muhtaç düşmemeleri için gereken her desteği yapar, bunun ecrini de Rabb'imizden bekleriz.

Nasihatlerini kulak ardı etmeyiz. Onların bize öğrettiklerini, müeyyidesi kendinden aşılamaz emirler olarak görür, evirip çevirmeyiz. Onları, sadece ibadet konularında değil, dinimiz, dünyamız, ailemiz hakkında önümüzü açan önderler olarak görürüz. Çocuklarımıza dedelerini, dayılarını tanıttığımız gibi, bize ilim ve takva öğreten âlimleri, salihleri de tanıtır, bildiririz.

Âlimleri hatasız görmeyiz. Ne bir hatadan ötürü yok sayar ne de hatalarını doğru görürüz. Yanılabileceklerini kabullenir doğrularının peşinden gideriz. Âlimin yanında bulunmanın bir takım edepleri gerektirdiğini asla unutmayız. Onun tevazuuna karşılık biz hürmetimizi çoğaltırız. Âlimler arasında gel git gibi bir tavır içinde olmaz, onların sözlerini birbirleri ile vuruşturmayız. Onları yalın adları ile değil, saygı ifade eden lakaplar ve cümlelerle anarız. Ölümlerinden sonra da unutulmamaları için gerekenlere özen gösteririz.